

■ Dépistage de la drépanocytose : évolution du pourcentage de nouveaux-nés à risque en France métropolitaine de 2005 à 2012.

Autor: Guillaume Durocher

Smělá tvrzení alternativních médií zpravidla přijímám s rezervou. Když proto populární francouzský rasově realistický blog Fdesouche (zkratka pro „etnického Francouze“) přišel s tvrzením, že 34,44% francouzských novorozenců bylo v roce 2012 neevropského původu, pokládám číslo za příliš vysoké na to, aby bylo skutečné a článek jsem tak nepřikládal velkou váhu.

Nedávno jsem však narazil na děsivě špatný článek v Le Monde (uvedený povýšeným titulkem „Srpkovitá anémie: genetická nemoc, která vzrušuje krajní pravici“), který se tvrzení Fdesouche údajně snažil „vyvrátit“, a proto jsem se rozhodl záležitost znovu zvážit. „Protidůkaz“ sestává z dlouhé řady sofismů a nonsequiturů [1], a žádný z nich se nezabývá daty původního článku z Fdesouche, která mají za cíl demonstrovat, že demografické změny a odevropštění Francie rychle postupují v obřím měřítku, pro které je Francouzi označují jako *le Grand Remplacement* („Velké nahrazení“).

Jistě, určit tempo demografické změny ve Francii není v důsledku neexistence oficiálních etnických statistik nijak snadné. Pokusil jsem získat jistý vhled do francouzské etnické situace pomocí statistik, týkajících se imigrantů první a druhé generace - víme, že zatímco Evropané se v oblasti vzdělání/socioekonomického statusu rychle přibližují francouzskému průměru, černí Afričané a lidé z Maghrebu už tolik ne a severoafričtí imigranti první generace mají relativně vysokou míru porodnosti. Z čísel a projekcí Pew Institute vyplývá, že v USA se běloši dostanou do pozice menšiny ve 40. letech tohoto století a oxfordský profesor odhadnul, že původní Britové se stanou ve vlastní zemi menšinou v letech šedesátých. Nepřekvapí pak, že Francie - země s velmi srovnatelnou imigrační historií od konce 2. světové války - se může pohybovat po podobné trajektorii.

Kvůli nákladnosti procedury jsou prověřována pouze novorozenáta určitého etnického a geografického (z drtivé části neevropského) původu v oblastech ohrožených srpkovitou anémií. Jak si všimá Fdesouche, podíl testovaných dětí se zvýšil z 27% v roce 2006 na 34.44% v roce 2012.

Autoři na Fdesouche tuto komplikaci překonávají využitím *lékařských* dat Nejvyššího

DĚLSKÝ POTÁPEČ

Afrikanizace Francie: Lékařská data naznačují, že třetina francouzských novorozenců je neevropského původu | 2

zdravotního úřadu (Haute Autorité de Santé – HAS), udávajících míru prověřování incidence srpkovité anemie mezi novorozenci. Kvůli nákladnosti procedury jsou prověřována pouze novorozenata určitého etnického a geografického (z drtivé části neevropského) původu v oblastech ohrožených srpkovitou anemií. Jak si všímá Fdesouche, podíl testovaných dětí se zvýšil z 27% v roce 2006 na 34.44% v roce 2012.

HAS uvádí, že novorozenci jsou na tuto nemoc testováni výhradně na základě geografického původu, včetně všech jedinců, původně z (cituji):

zámořských francouzských departmentů v Antilách, Guyany, Réunionu nebo Mayotte.
všech subsaharských afrických zemí a Kapverd.
Jižní Ameriky (Brazílie), také severoameričtí černoši.
Indie, Indického oceánu, Madagaskaru, Mauritiu, Komor.
severní Afriky: Alžírsko, Tunisko, Maroko.
jihovýchodní Itálie, Sicílie, Řecko, Turecko.
Středního Východu: Libanonu, Sýrie, Saúdské Arábie, Jemenu, Ománu.

Netřeba zdůrazňovat, že jde takřka výhradně o etnicky neevropské děti – s velkou mírou jistoty z drtivé většiny o černochoy a Araby.

Pro testování musí být splněno jedno z následujících kritérií: Oba rodiče musejí pocházet z rizikové oblasti (nebo i jen jeden z nich, pokud není druhý znám), v rodině se anemie vyskytla nebo panují pochybnosti o některé z těchto podmínek. Data barevnou populaci podhodnocují, neboť děti ze smíšených svazků (jeden z rodičů běloch) nespádají do skupiny testovaných – na druhé straně číslo zahrnuje i jistý počet Italů, Řeků a dalších „nejistých“ bělochů, čímž je naopak lehce nadhodnoceno.

Bez ohledu na přesný podíl barevných mezi testovanými **víme s určitostí, že se procento testovaných zvedlo o závratných 7 procentních bodů – tedy více než čtvrtinové navýšení za pouhých 6 let. O exponenciálním růstu podílu Neevropanů mezi nově narozenými tedy nelze pochybovat.**

I ze samotné zprávy vysvítá, že nárůst podílu testovaných dětí je zapříčiněn nárůstem potenciálně ohrožené populace:

„Lze si povšimnout, že podíl cílené populace se ve Francii trvale zvyšoval z 27% v roce 2006 na 34% v roce 2012. Přesto podíl heterozygotů – tedy zdravých přenašečů – zůstal totožný: na 1/38 cílených (novorozenců), což ukazuje na účinnost zaměřování.“ (str. 40)

Také bezděčně přiznává nutnost zabývat se zaměřovacími metodami, kvůli – mimo jiné – „otázce geografického původu, která nastoluje potenciální problém s diskriminací.“ (str. 41)

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Afrikanizace Francie: Lékařská data naznačují, že třetina francouzských novorozenců je neevropského původu | 3

Rodí skutečně celou třetinu „francouzských“ dětí barevné, především africké a/nebo muslimské ženy? Ve srovnání se zbytkem Západu to nezní nijak neuvěřitelně. V USA už dnes běloši zodpovídají za menšinu nově narozených. V Anglii a Walesu byly už v roce 2005 hlášeny méně než dvě třetiny novorozenců v kategorii „bílý Brit.“

I když zůstává nezodpovědnost popírání rasy povinnou politickou výbavou, realitě se nelze nakonec vyhnout a lékařská odpovědnost si žádá, aby doktoři skutečně vzali v potaz genetický původ jedince (pokud a dokud to v žádném případě nenazvou „rasou“). A podle dostupných lékařských důkazů zbývá na záchranu Francie coby evropského národa skutečně málo času.

Musím poznamenat, že jsem k celé záležitosti nedávno dostal díky **popření autorství mapy s procenty testovaných novorozenců ze strany Front National**. Ta se rozhořčeně prezentuje coby úctyhodná, „barvoslepá“, občansky-nacionalistická politická strana, které ani nemůže záležet méně na tom, jestli se v budoucnu stanou Francouzi menšinou ve vlastní zemi. FN tak zaujala „umírněnější“ stanovisko než svého času prezident Charles de Gaulle, který měl za to, že barevní by měli „zůstat malou menšinou, jinak Francie nebude Francií. Pochopitelně jsme především Evropané bílé rasy, řecké a latinské kultury a křesťanského náboženství.“

Američtí bílí nacionalisté jistě mohou lavírování Front national oprávněně kritizovat. Rád bych ale zdůraznil, že za současné situace se podobná pozice stala nezbytným předpokladem existence FN coby v mediálním prostředí alespoň částečně uznávané a potenciálně volitelné strany (na rozdíl od např. BNP, která však i přesto vykonává/la užitečnou kontrakturní a metapolitickou práci). Pokud bude Marine Le Pen – **jak naznačil model souboje s F. Hollandem v druhém kole prezidentských voleb v roce 2017** – skutečně zvolena prezidentkou země, jistě dojde k uvolnění ‚povoleného‘ diskurzu v této oblasti. Už dnes byl maďarský premiér Viktor Orbán schopen před dalšími evropskými předáky prohlásit, že „cílem je úplné zastavení imigrace“ a že „etnický základ národního státu“ by měl zůstat zachován.

Poznámka:

1] Teze v článku z *Le Monde* jsou natolik chatrné, jednoduché a samy sebe vyvracející, že takřka nestojí za zmínku. Omezím se na příklad, kdy dva novináři jedním dechem tvrdí že „nemoc nemá ‚etnické‘, ale geografické faktory“ a zároveň uvádí mezi ohroženými skupinami „černochoy ze Severní Ameriky“. Francouzská média – vlastněná vykořeněnými oligarchy, zaplněná bo-bo (francouzský akronym pro buržuje-bohéma, viz také **článek o Alainu Soralovi**) liberálními novináři a plně oddána poválečné kulturní hegemonii – se podle všeho snaží vymýt Francouzům mozky do té míry, kdy přestanou věřit vlastním očím a „nevšimnou“ si kolosální demografické transformace země. Pokud však má tento slaboduchý kus představovat to nejlepší, s čím dovede režimní propaganda vyrukovat, jistě se musíme blížit světlu na konci tunelu.

Článek *The Africanization of France: Medical data suggests one-third French births are non-White* byl převzat ze stránek *The Occidental Observer*.